

ע"פ 640/18 - בנן בר בע"מ,רמי אביב,שי סטיגסי נגד עירית תל אביב

בית המשפט העליון

ע"פ 640/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערערים: 1. בנן בר בע"מ
2. רמי אביב
3. שי סטיגסי

נגד

המשיבה: עירית תל אביב

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים
בתל אביב-יפו מיום 15.01.2018 בתיק 3446-02-17
אשר ניתן על ידי כבוד השופטת ר' אופיר

בשם המערערים: עו"ד עידו ואראס; עו"ד אסף כהן

פסק-דין

ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופטת ר' אופיר) מיום 15.1.2018 (בתיק 02/17/0003446) שלא לפסול עצמו מלדון בעניינם של המערערים.

1. נגד המערערים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של עיסוק ללא רישיון בעסק הטעון רישוי, שהוא - כעולה מכתב עמוד 1

האישום - "דאנס בר" לצריכת משקאות אלכוהוליים (להלן: העסק). ביום 21.11.2017 התקיים דיון לצורך מתן מענה לכתב האישום. בדיון האמור, שעסק בין היתר בתלונות שכנים המתגוררים בסמוך לעסק לפיהן הוא מהווה מטרד עבורם, נכחו מספר שכנים שאף שטחו את עמדתם באמצעות נציגה מטעמם. במהלך הדיון ביקש בא כוח המשיבה "לתת עדיפות רבה לשמיעת ההוכחות מהר ככל האפשר", וזאת בשל הצורך להגן על השכנים מהנזקים שנגרמים להם. בתגובה, ביקש עורך דינם של המערערים לקבל פרק זמן מסוים בו ינסה "להגיע איתם [עם השכנים] למתווה כלשהו, שיסדיר את העניין". בית המשפט נעתר לבקשת המערערים וקבע את התיק לשמיעת הוכחות ליום 2.1.2018. בעקבות החלפת ייצוג, עתרו המערערים ביום 31.12.2017 לדחיית דיון ההוכחות על מנת לאפשר לבא כוחם החדש להיערך לדיון כראוי. בהחלטתו מאותו היום ציין בית המשפט כי נוכח הטענות שהעסק מהווה מטרד לשכנים, לא תתאפשר דחייה ארוכה. על כן נעתר בית המשפט לבקשה במובן זה שהורה על דחיית דיון ההוכחות בשבועיים ליום 16.1.2018.

2. ביום 11.1.2018 עתרו המערערים לפסילת בית המשפט מלדון בעניינם. המערערים טענו כי בית המשפט "נעל דעתו" בכך שבהחלטתו מיום 31.12.2017 קבע שנוכח טענות השכנים כי העסק מהווה מטרד עבורם, לא תתאפשר דחייה ארוכה. המערערים הוסיפו וטענו כי יש טעם לפגם בכך שבית המשפט התיר "לאנשים זרים להליך הפלילי, שיש להם אינטרס מובהק להזיק ולפגוע בנאשמים [במערערים], לשאת את דבריהם באולם", וכי הדבר עולה כדי "זיהום ההליך השיפוטי". המערערים הביאו תימוכין לטענותיהם מן העובדה ש"התיק קיבל זירוז ונקבע להוכחות מיד ובחלוף חמישה שבועות".

3. ביום 15.1.2018 דחה בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופטת ר' אופיר) את הבקשה. תחילה, ציין בית המשפט כי חל שיהוי בהעלאת טענת הפסלות, משלא הועלתה במועד הדיון שבו נשמעו השכנים. הוטעם כי בית המשפט דן בתיק בהתאם למכלול הראיות והטיעונים המשפטיים המובאים בפניו, וכי אינו יכול לקבל את הטענה שלפיה מתן זכות הדיבור לנציגת השכנים - שמהווים גם לשיטת המערערים גורם שעמו יש להגיע להסדר - גרמה לנעילת דעתו של בית המשפט. נקבע בהקשר זה כי לא ניתן לומר שדברי נציגת השכנים, אשר נאמרו בחלל האולם בטרם נוהל הליך ההוכחות, מהווים מסה קריטית של ראיות פסולות שבכוחן להקים חשש ממשי למשוא פנים. בית המשפט הדגיש כי הזריזות שבה נקבע התיק להוכחות באה להיטיב עם המערערים ולמנוע מהם עינוי דין, ותהה "אם יש בטענה זו כדי להעיד על מניעי הבקשה עצמה".

4. מכאן הערעור שלפניי שבו שבים המערערים על טענותיהם בבית המשפט קמא. המערערים טוענים כי בית המשפט שגה בכך שהתיר לשכנים לטעון טענות בעלמא, וכל זאת בטרם ניתנה התייחסות מטעמם לכתב האישום. בכך, לשיטת המערערים, אפשר בית המשפט למשיבה "לנהל דיון הוכחות במעמד צד אחד [...] תוך דילוג על כללים משפטיים ושלילת זכויות דיוניות ומהותיות של נאשם בהליך פלילי". המערערים טוענים כי ההחלטות שניתנו לאחר הדיון שהתקיים ביום 21.11.2017 מעידות כי בית המשפט אימץ באופן מוחלט את עמדת השכנים כפי שנמסרה באותו מועד, עד כי הוא "נעל" את דעתו בנושא טענות השכנים.

5. לאחר שעיינתי בטענות המערערים, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות. המערערים לא העלו את טענת הפסלות בהזדמנות הראשונה - קרי: במועד הדיון מיום 21.11.2017 או מיד לאחריו - אלא המתינו ועשו כן אך בסמוך לדיון ההוכחות, ומכאן שבקשתם לקתה בשיהוי (ראו למשל: ע"פ 7866/15 כהן נ' עיריית אשדוד, פסקה 6 (19.11.2015)). מעבר לכך, טענות המערערים בנוגע לאופן שבו שמע בית המשפט את עמדת השכנים, למועד שבו היא נשמעה ו"לזריזות" שבה נקבע התיק להוכחות, הן טענות המופנות כלפי החלטות דיוניות של בית המשפט, והלכה היא כי קבלת החלטות דיוניות במסגרת ההליך אינה יוצרת כשלעצמה חשש למשוא פנים (8999/14 בן שטרית נ' מדינת ישראל, פסקה 7 והאסמכתאות הנזכרות שם (1.1.2015)); יגאל מרזל דיני פסלות שופט

174-178 (2006)). זאת, גם כאשר מדובר ברצף של החלטות דיוניות אשר נטען שמשקלן המצטבר הוא היוצר חשש למשוא פנים מצד השופט היושב בדין (למשל: ע"פ 8729/17 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.11.2017)). מכל מקום, אף אם אניח – כטענת המערערים – כי בית המשפט נחשף לראיות בלתי קבילות (ואין אני קובעת מסמרות בדבר), איני סבורה כי יש בכך משום היחשפות למידע בלתי קביל "כה מקיף ויסודי עד שקיים החשש שגם שופט מקצועי לא יוכל להדחיקו" (ע"פ 6752/97 פרידן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 329, 334 (1997); ראו גם: ע"פ 8821/07 סעד נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.12.2007)).

הערעור נדחה.

ניתן היום, ח' בשבט התשע"ח (24.1.2018).

ה נ ש י א ה